

[Marianne Bentsen-Pedersen]

ringen har sat, og som den i øvrigt ikke selv kan overholde?

Jeg vil altså som sagt henstille, at man tager radiatorådets indstilling, og at vi dermed kan få lagt stor afstand mellem statsmagt og radio.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Det er ganske irrelevant at sammenligne udviklingen på takstområdet i en række skattefinansierede underskudsgivende institutioner med Danmarks Radio, som finansieres via licensindtægterne. Der er ingen sammenhæng i den sammenligning.

Må jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at der står i bemærkningerne til radioloven, at det er således, at der ikke i Danmarks Radio på grund af monopolstillingen og dens status som offentlig institution kan foretages økonomiske dispositioner, som er i afgjort uoverensstemmelse med landets økonomiske situation i øvrigt. Jeg tør nok sige, når jeg ser på de tal, som jeg nævnte, altså en udgiftsudvikling fra i 1980 på godt 1.100 mill. kr. til i 1984 på godt 1.600 mill. kr., at der er tale om en udvikling, som ikke er i overensstemmelse med den øvrige offentlige udgiftsudvikling.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg forstår slet ikke hr. Gammelgaard. Han siger, at man skal tage den øvrige samfundsudvikling i betragtning. Ja men er den øvrige samfundsudvikling da ikke stigninger på daginstitutionstaksterne? Er det ikke stigning på DSB-taksterne? Hvad er det for en samfundsudvikling? Det var det, jeg spurgte om, ikke, om der er en sammenhæng, for jeg mener ikke, der er en sammenhæng.

Hvis regeringen endelig ville gribe ind og sige: takster må ikke stige mere end sådan og sådan, så kunne man gribe ind dér, hvor det var rimeligt at gøre det, dér, hvor regeringen har indflydelse, men det bør man ikke have på Danmarks Radio. Jeg ved ikke, hvad det er for nogle afgjorte uoverensstemmelser, der er imellem det, regeringen kommer med, og de 12 kr. mere, radiatorådet har bedt om.

Maisted (FP):

Jeg er enig med fru Marianne Bentsen-Pedersen i, at dette drejer sig om principper.

Jeg er ikke helt tilfreds med, at vi skal have øget egenproduktionen, så vi ikke kun er til grin om lørdagen, men altså skal være det hver dag hele ugen.

Jeg synes, at hele sagen viser, at der er tale om et klassisk eksempel på, at når man har tilstrækkelig magt, og når man har tilstrækkelig politisk indflydelse i samfundet, så kan man principielt opnå næsten hvad som helst.

Jeg giver ikke meget for hr. Gammelgaards kritik af, at nu er der pludselig nogle, der vil have det til at stige med 9,1 pct., når han selv er med til at fremlægge et forslag om en stigning på 7 pct. Der skulle overhovedet ikke være tale om en stigning. Nej, kulturministeren burde selvfølgelig være kommet med besparelser også på dette område.

Men Danmarks Radio og TV er en magtfaktor. Man kan se af de bilag og de regnskaber, vi har fået forelagt, at der er én ting, man kan glæde sig over, og det er, at der er ikke nogen af dem, der bliver sociale tilfælde. Lønningerne vandrer fra en halv million kroner til ned i nærheden af 150.000 kr. til de lavestlønnede. Det er det, vi har fået papirer på. Der er overhovedet ikke nogen specifikation over, hvordan driftsudgifterne er sammensat. Det er bare én klump på 700 mill. kr., der bliver serveret, så kan folkettinget bare vedtage det.

Så er der denne store skræk for, at folkettinget, hvor det trods alt er folkevalgte, der afgør de offentlige udgifter, skulle få indflydelse på Danmarks Radio og TV, for så ville ytringsfriheden blive krænket. Der er overhovedet ingen tvivl om, at den anden vej er magten ret stor, magten over folketingsmedlemmer. Det, vi altså har at vælge imellem, er, om folkettinget skal have indsigt eller man skulle lade magten være hos journalisterne – de er dog ikke folkevalgte endnu i Danmarks Radio – hos dem, som har redaktionsmagten, der hver aften i Danmarks TV og Radio meddeler den danske befolkning: det var, hvad vi havde valgt at sende til jer i aften.

Er det en særlig form for ytringsfrihed, man gerne vil have placeret hos nogle ganske få, som jo, det ved vi alle sammen, har en magtposition i det danske samfund, som er at sammenligne med den lovgivende magt, den udøvende og den dømmende magt? Det har udviklet sig derhen, at det er den reelle fjerde magt i det danske samfund. De kan få